

A 31

Niet meer met de overloofde organisatievormen in zee te gaan en de in hun gemeenschappelyke nood elkaar opzoekende leiderscombinaties stuk te slaan. Waar in de geschiedenis van de klasse bewegingen de leiderscombinaties, het eenheidsfront van de partijen tot stand kwamen ging het steeds voor de van de klasse belangen van het proletariaat vreedende doelstellingen. Zoo als in Duitschland in 1920 by de putch van generaal Kapp en by de Boer bezetting de leiders van de V.K.P.D., S.P.D., U.S.P.D. en vakvereenigingen elkaar vonden in de verdediging van de Noske, Ebert, Scheidemann republiek, die op de basis van de grondwet van Weimar de groei van de contra-revolutie van het fascisme in zich droeg, tegen de paroolen van de in dien tyd invloedryke communistische arbeidersbeweging, die tegen Kapp, Fransch imperialisme en tegen de Noske's de proletarische dictatuur propageerden. Zoo zal ook nu het eenheids front van de leiders betoekenen het proletariaat van zyn eenigste klasse doelstelling de vestiging der dictatuur der arbeiders alhouden, en se spannen voor het karretje van de leidersbelangen. **ARBEIDERS, KAMERADEN,**

De leiders van deze twee door het kapitalisme onderworpen internationale roepen tot eenheid op. Het verradersden sluit zich by het verradersden aan! Wy waarschuwen jullie! Het proletariaat moet tot eenheid komen maar zonder het verradersden. Het moet wil het niet ondergaan in de vreeselykste barbaarsheid zyn historische taak de vestiging der proletarische klasse dictatuur, op grondslag van het bedrijf in toepassing brengen.

Het proletariaat heeft geen andere belangen dan zyn eigen het communisme! Het heeft geen belangen die samen zouden kunnen gaan met welke kapitalistische dan ook.

Geen Russische en geen democratische. Het moet wil het kunnen overwinnen de diplomaten van het Russische kapitalisme en de knechten van de eigen bourgeoisie de soc. dem. naar den duivel jagen en zyn eigen organisatie de Raden organisaties stichten, Radencommunisten beschouwen het als hun taak de arbeiders, hun klassegenooten, op het voorraad der oude leiderskaste te blyven wyzen en de propaganda voor de organisatie waarin de hitorische waarheid van de uitspraak van Marx dat: De bevryding der arbeiders hun eigen werk is, tot levendige werkelijkheid te maken.

Wa roepen onze klasse genooten op, met ons de stryd tegen de bedriegelyke arbeidersvyandelyke pogingen der leidersklikken, de stryd tegen het geheele kapitalisme te voeren.

De oude parlementaire partijen en vakvereenigingen te vernietigen en de zelfstandige klasse eenheid in den stryd voor het communisme tot daad te brengen.

De Radencommunist.

Groepen van Raden communisten worden verzocht deze **OP EN BRIEF** in hun organen op te nemen.

Lees de Radencommunist. adn. oudemanstraat 54 den Haag, voor Amsterdam Holendrechtstraat 33.III.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Soc. Int. Institut Soc. Geschiedenis

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter verkenheid en telkens dieper ontwringing van het productiesapparaat hup uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitgangsping zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den stryd voor de communistische productiewijze aan te knopen. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen stryd op, het behoud en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, een **DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN** te verwezenlijken. De groepen van Internati-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestuur van de arbeiders. Daarom plaatsen se zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

achtste Jaar van de: 1935 (In December is geen nummer verschenen)

NATIONAL-SOCIALISME EN FASCISME

De oude arbeidersbeweging.

De arbeidersbeweging toont het beeld van de grootste verwarring. Talloze organisatie's en stromingen bestrijden elkaar, terwijl de hongerswoede van de bezittende klassen de brede massa's telkens opnieuw strient. In de iedere zweeps slag stijgt de verwarring in het kamp der arbeiders. Eenheidsapostelen bezweren de arbeiders hun onderlinge stryd te staken, om gemeenschappelyk tegen de bezittende klasse op te trekken. Deze wazzen begrijpen van de hele situatie niemandal. Ze menen, dat de arbeidersklasse zo machteloos is door haar eenzaamheid, terwijl in werkelijkheid de gespletenheid ontstaat door de telkens meer blikende machteloosheid. Bij iedere nieuwe zweeps slag laten de bezittende klassen zien, hoe de arbeidersbeweging, die de massa's gedurende de laatste 50 jaar in moeitevolle, opofferende stryd hebben opgebouwd, niets waard is tegenover de aanvallen van het kapitaal. In de huidige economische crisis, die nu reeds 5 jaren met ongekende scherpte voortwoedt, loet de oude beweging onder een trommelvuur van schaamteloos-brutale hongermaatregelen ineensstorten. Of eigenlijk: ineensstorten is niet het juiste woord. Wel splitsen telkens kleine delen van de moederstam af; wel ontstaan allerlei "linkse" stromingen, zoals OSP, RSP, RVC, OPH, GPH (O), Liga, Jong-socialisten en nogzettelijke andere, maar als organisatorisch gebouw blijft de oude sociaal-democratie en de moderne vakbeweging ongeschokt staan. Het ineensstorten ziet dan ook veel meer op de zeer snelle ontwikkeling naar "rechts", van de oude beweging; ze schakelt zichzelf steeds meer in als werktuig van de bezittende klassen, waardoor ze de behartiging van de belangen van de arbeidende klasse steeds minder kan waarmaken. De bourgeoisie heeft bij haar aanvallen op het levenspeil der grote massa's voortdurend minder verzet van de zijde der oude arbeidersbeweging te vrezen. Uit angst voor vernietiging der oude beweging door de bezittende klassen, onderwerpt

De...
Prolet...
1921...
De...
hadde...
social...
3e in...
Het f...
kapita...
evolut...
om des...

de "socialistische beweging zich praktisch door van ieder verzet af te zien en schakelt ze zichzelf meer en meer gelijk door in theorie met pak en zak naar de burgerlijke klassen over te lopen.

"De geschiedenis der moderne vakverenigingstaktiek in Nederland is de geschiedenis tegen de stakingsgymnastiek, tegen gozasaanranding, tegen sabotage, tegen miskenning van het gezag van den patroon of van de overheid." "Ondanks het feit, dat er aangaande onze lonen en rechtspositie in elk opzicht maatregelen worden toegepast tegen onze wil, ... (hebben we) op geen enkele wijze, in woord noch geschrift, noch handeling, twijfel doen rijzen omtrent de begrippen over en de verhouding tegenover het overheidsgezag." ("De verhouding van de overheid tot haar personeel", blz. 6, Uitg. van de Ned. Bond Personeel in Overheidsdienst.)

Zo is het inderdaad! En zo is het niet alleen in Nederland; het is de houding van de oude arbeidersbeweging internationaal! In alle landen bewoog en beweegt de oude arbeidersbeweging zich niet op de grondslag van de strijd van klasse tegen klasse, maar op de grondslag van de samenwerking tusschen Kapitaal en Arbeid. In het parlement de samenwerking met verschillende burgerlijke partijen, om langs parlementaire weg hervormingen tot stand te brengen: in de vakbeweging de samenwerking door het "economische parlementarisme" van de collectieve contracten, om voor de verschillende beroepsgroepen zo gunstig mogelijke arbeidsvoorwaarden te bedingen. Ze groeide uit de praktijk van de oude arbeidersbeweging en de sociaal-democratie de theorie van de Samenwerking der klassen; de arbeidersklasse had geen afzonderlijke belangen tegenover de bezittende, maar bezitters en niet-bezitters werden door de oude beweging tot een belangengemeenschap aaneengesmeed: als het de bezittende klasse goed ging, kon het de arbeiders niet slecht gaan. Bourgeoisie en proletariaat hebben beide te zamen de belangen der "volksgemeenschap" te behartigen.

Deze theorie en praktijk van de oude arbeidersbeweging werden door de linkse Marxisten jarenlang ten heftigste bestreden. Gorter, Roland-Holst, Pannenkoek, Rosa Luxemburg en anderen wezen voortdurend op de noodzakelijk noodlottige ontknoping van deze ontwikkeling naar de samenwerking van kapitaal en arbeid. Bij het stagneren van het kapitalistische productiesysteem, bij een grote crisis, moesten al deze lange parlementaire weg verkregen voordelen als sneeuw voor de zon verdwijnen. En de arbeidersklasse zou daar machteloos tegenover staan, omdat ze in werkelijkheid nooit tegen de macht van de kapitalistische klassen had leren strijden.

Voor de linkse marxisten was dit echter een hopeloze strijd. Want deze theoretici werkten en moesten werken met een z.g. "verkort historisch perspectief", d.w.z. ze konden alleen er op wijzen, wat in de toekomst noodzakelijk moest gebeuren. Het godachtelven der grote massa's wordt echter opgebouwd uit de directe praktijk, en door wat ze uit overlevering van de oudere generatie horen.

de kapitalen moeten kunnen renderen. En dus was iedere strijd tegen loonsverlaging waanzin, als men wist, dat de ondernemingen inderdaad geen winsten maakten. Men kan toch geen veren plukken van een kikker. De oude arbeidersbeweging ging daarom iedere strijd tegen het kapitaal uit de weg en berustte in de loonafbraak als in een onontkoombaar feit.

Het nationaal-socialisme

Uit deze verhoudingen werd het nationaal-socialisme geboren, zoals dit in Duitsland en Italië aan de macht kwam. En vooral voor Duitsland is het voor de grote massa der arbeiders buiten Duitsland onbegrijpelijk, hoe de Duitse arbeidersbeweging zo zonder slag of stoot vernietigd kon worden. En nog minder begrijpt men, hoe de arbeiders bij miljoenen naar het nazifront konden overlopen, terwijl honderdduizenden tot hartstochtelijke aanhangers van het regime werden. Hoe was dit alles mogelijk? Wat was en is de enorme kracht van het nationaal-socialisme? Of anders gezegd: Wat is de klaarblijkelijke zwakte van het communisme? Men zoekt en zoekt. De historisch-materialistische verklaringwijze brengt hun hier geen uitkomst. En dus zoekt men op allerlei donkere paden; men zoekt naar geheimen, nog niet doorvorschte krachten. Omdat men de gang van zaken niet begrijpt, zoekt men hulp bij dingen, die ook in een waas van geheimzinnigheid gesluicend zijn: in onvoldoende begrepen psychische krachten. In de laatste tijd moet de Freudse dioptische psychologie de verklaring geven van de nationaal-socialistische kracht in Duitsland. En we kennen verscheidene arbeiders, die zich nu met het Freudse "Oedipus-complex" vermoeden, om te leren begrijpen, hoe Hitler aan de macht kwam.

We moeten hier echter te kennen geven, dat we zo "dogmatisch" in ons historisch-materialisme zijn, dat we onze gebruikelijke onderzoeksmethode ook hier blijven aanwenden. Voor ons ligt hier geen probleem. Voor ons ligt de gang van de Duitse arbeidersklasse naar het nationaal-socialisme volkomen duidelijk te begrijpen. En meer dan dat: voor ons ligt de gang van het West-europese proletariaat naar het nationaal-socialisme ook volkomen duidelijk afgebakend. Bij een verder voortschrijden van de crisis gaat de hele West-europese arbeidersklasse naar het nationaal-socialisme over. Blijkt de kracht der arbeiders daarbij groter dan die van de Duitse proletariërs, dan verschijnt het nationaal-socialisme in de vorm van het "Bolsjewisme", dat ook steunt op de samenwerking van kapitaal en Arbeid. En we leiden dat niet af uit "vader-complexen" of zo iets, maar uit de historisch-materialistische geschiedenisverklaring, uit de beweging der denkbeelden, die het handelen der mensen richten.

Wie de kracht van een ideologie begrijpen wil, moet beginnen met zich een beeld van haar wezenlijke inhoud te ontwerpen. Men moet zich allereerst afvragen: Wat propageeren die lui eigenlijk? Samengevat wendt het nationaal-socialisme zich met de volgende maatschappij-beschouwing tot de arbeiders:

En deze directe praktijk liet inderdaad een verheffing van het levenspeil van grote groepen arbeiders zien. Voor grote massa's bloek de Samenwerking van Kapitaal en arbeid een vruchtbare theorie en praktijk, en dus groeide dit tot hun wezenlijke gedachteninhoud. Het spreekt vanzelf, dat de christelijke, katholieke en "neutrale" arbeidersmassa's, zij het georganiseerd of niet-georganiseerd, ook wezenlijk gedragen werden door de denkbeelden van samenwerking tussen kapitaal en arbeid. Dat wil niet zeggen, dat de samenwerkenden nooit ruzie met elkaar konden hebben, integendeel voor een vruchtbare samenwerking is een schermutseling van tijd tot tijd heel gezond. De grondgedachte van de samenwerking is, dat men gedragen wordt door de overtuiging, dat "de arbeider zijn loon waard is", maar dat men principieel geen bezwaar heeft tegen "het gezag van de patroon of van de overheid".

De parlementaire periode van de arbeidersbeweging bepaalde tevens de opvattingen, die de massa's van de verdere ontwikkeling van de maatschappij hadden, ze bepaalde hun denkbeelden over de groei van de maatschappij naar het socialisme. Onder de drang der arbeidersklasse liep de verbetering der arbeidsvoorwaarden voor een goed deel over de omweg van de staat. De sociale wetgeving was de aanhoudende zorg der sociaal-democratie en ze kregen de massa's naast kiesrechtvervingen tevens ongevallenverzekering, regeling van vrouwen- en kinderarbeid. Onderwijs, hygienische inrichtingen, zelfs allerlei bedrijven werden onderwerp van intense staatsbemoeiing. Zo langzamerhand was er feitelijk geen tak van het maatschappelijk leven, waar de staat niet de hand in had. Geen wonder, dat daarmee de staat voor de ogen der massa's ging verschijnen als het orgaan dat geroepen zou zijn, zo langzamerhand de grote verzorger van het hele maatschappelijke leven te worden. De staat moest de belangen van de producenten en consumenten behartigen. De staat moest van een werktuig in handen der bezittende klassen, om de massa's uit te buiten, uitgroeien tot een orgaan, dat de belangen der hele "volksgemeenschap" moest behartigen. De staat moest groeien van onderdrukkingsstaat tot "verzorgingsstaat".

De crisis.

De crisis scheurde de opvatting van de geleidelijke verbetering van het levenspeil aan flarden. Wat in moeitevolle strijd in 50 jaar werd opgebouwd, werd in deze 5 crisisjaren bijna geheel vernietigd. Miljoenen en nog eens miljoenen arbeiders werden als werklozen uitgehongerd en de lonen van de werkenden hebben een peil bereikt, waarvan deze onmogelijk hun gezin kunnen onderhouden. De samenwerking van kapitaal en arbeid, die alleen mogelijk is bij een zich uitbreidend kapitalisme, werd onmogelijk, omdat de kapitalen niet meer konden renderen. In de oude arbeidersbeweging ontstond daarmee de grootste ontroddering. Want ten eerste waren de organisaties in het geheel niet op een daadwerkelijke strijd tegen de bezittende klassen ingesteld, en waren ze dus onmachtig te strijden. Maar belangrijker was, dat de geestelijke kracht tot de strijd ontbrak. Men vindt en vond het vanzelfsprekend, dat

De hele maatschappij is door de specialisatie van het maatschappelijk bedrijfsleven tot één geheel geworden. Alle werkzaamheden grijpen als de raderen van een uurwerk in elkaar. En iedere arbeider, zij het handarbeider of intellectueel heeft zijn onontbeerlijke plaats in het grote geheel. Maar juist doordat de maatschappij zo enorm samengesteld geworden is, kan niet ieder het recht gegeven worden, zijn persoonlijke wensen en verlangens te volgen. Individueel optreden kan het hele mechanisme schaden. Daarom moeten de belangen van ieder afzonderlijk aan de belangen van de hele volksgemeenschap ondergeschikt gemaakt worden. Dit geldt zowel voor ondernemers als voor arbeiders. De ondernemers hebben niet het recht, bedrijven stil te leggen, om hun economische eisen tegenover de arbeiders door te zetten, maar de arbeiders hebben dat evenmin. Ook zij hebben hun individuele belangen aan het volzijn van de hele volksgemeenschap ondergeschikt te maken. De staat, als vertegenwoordiger van de volksgemeenschap, moet daarom toezicht hebben op Kapitaal zowel als op Arbeid. De ondernemers hebben ook niet het recht, de prijzen der producten volgens hun individueel inzicht vast te stellen, maar ze moeten dat doen onder controle van de staat. De staat behartigt de belangen zowel van producenten als consumenten.

Wat het privaatrecht aan productiemiddelen betreft, ook dit is niet langer heilig. Waar nodig, moet het onteigend worden, om in staatsbezit over te gaan. Voor vele takken van bedrijf is staatsexploitatie niet wenselijk, maar de onteigening is geen principieel afwijzbare zaak. Het is een kwestie van praktische economische politiek. De nationaal-socialistische partij zal over de noodzakelijkheid en het tempo der "socialisatie" beslissen.

Dit is de feitelijke economische inhoud van de nationaal-socialistische propaganda. En geen wonder, dat honderdduizenden, later miljoenen naar dit nationaal-socialisme overliepen. Want de massa's herkenden hierin hun eigen program! De algemene staatscontrole op het hele bedrijfsleven was het begin en voor een goed deel ook het einde van wat ze als socialisme geloofd hadden. De nationaal-socialisten richtten zich juist tegen de socialistische beweging, omdat deze te laf bloek, om haar eigen program door te voeren. De sociaal-democratie kroop voortdurend voor het kapitaal in haar schulp en deinsde voor de consenskwenties van haar "socialistische" program terug. De nazi's verklaarden, dat de heren bonzen de arbeidersklasse alleen gebruikten, om een groot parasitair boembtonapparaat oop na te houden, dat zich van de contributiegelden der arbeiders kon bestaan verzekerde. Het nationaal-socialisme deed een beroep op de levende krachten in de maatschappij, om het parasitaire boembtondom der socialistische beweging weg te vagen en met de praktische doorvoering van het socialisme, zoals dit altijd geloofd werd, te beginnen. De nationaal-socialistische beweging zou de testamentsvoltrekker van de oude arbeidersbeweging zijn!

Wat is er nu voor geheimzinnigs in, dat de massa's naar het nationaal-socialisme gingen? In de oude arbeidersbeweging hadden deze massa's de staat leren zien als de toekomstige verzorger van het hele maatschappelijke leven. Socialisme was in de ogen der

brede massa's niet anders dan staatsexploitatie van de "rijpe" bedrijven en staatscontrole op het private kapitaal. De oude beweging was ook altijd "nationaal", men sprak daar ook altijd van de "volksgemeenschap". Voor zover men sprak over klassenstrijd was dat eigenlijk niet meer dan met woorden vasthouden aan begrippen, die men reeds lang in de praktijk over boord gegooid had. Het gebruik van woorden als klassenstrijd en klassenbelangen berustte alleen nog op traditie uit de beginperiode der arbeidersbeweging. Het waren voor de oude sociaal-democratie en de vakbeweging begrippen met een verouderde inhoud geworden.

Ook ten opzichte van het leidersvraagstuk kon de nationaal-socialistische beweging geheel bij de oude beweging aansluiten. In de oude beweging was het een vanzelfsprekendheid, dat de "leiders" de inhoud en de gang der beweging bepaalden. Waar de oude "beproeft leiding" niet in staat bleek het socialisme, of wat de massa's daarvoor hielden, door te voeren, waren deze direct geneigd, de nieuwe leiders te volgen, die beloofden ernst van hun eisen te maken. Deze massa's hadden nog nooit geleerd zelf te strijden, zodat ze ook niet anders konden, dan de hoop vestigen op nieuwe leiders.

Hot fascisme

Naast het nationaal-socialisme loopt de stroming van het fascisme. Dit laatste belichaamt de wens, de strevingen van de groot-kapitalisten, van het industrie-, handels-, bank- en grondkapitaal. Met het verloren raken van de rentebasis der kapitalen is voor hen er alles aan gelegen, het levenspeil van de hele arbeidende bevolking te doen dalen. Afbraak van de lonen en van de sociale wetgeving staan nummer één op hun programma, om de rentabiliteit te redden. Politiek streeft het groot-kapitaal, dat tot monopolie-kapitaal is uitgroeid, er naar, de politieke leiding van de maatschappij zo straf mogelijk in één hand te concentreren, zoals het kapitaal dat in het bedrijfsleven zelf reeds voltrek. Of anders gezegd: nu de wezenlijke gang van het bedrijfsleven door de concentratie der kapitalen in enkele handen gelogd is, moet ook de politieke leiding in handen van die onkeloos liggen. Parlementarisme en "medezeggenschap" van de vakbeweging moeten daarom als historisch achterhaald, worden afgeschaft.

Hot nationaal-socialisme en hot fascisme worden dus goonszins door dezelfde bevolkingsgroepen gedragen. Nationaal-socialisme en fascisme zijn zelfs tot op zekere hoogte elkaars aarts-vijanden. Ze zien we dan ook, hoe in Duitsland verschillende politieke partijen van de groot-bourgeoisie door de nationaal-socialistische regering ontbonden worden. Voor de oppervlakkige toeschouwer zijn nationaal-socialisme en fascisme echter gelijk, oen verwarring, die ontstaat, door de strevingen die in beide stromingen aan de dag treden. Ze komen n.l. beide overeen in de opvatting van de noodzakelijkheid van een straffe, centrale, dictatoriale staatsregering. Hot nationaal-socialisme wil deze echter aanwen-

den, om de belangen van alle klassen te behartigen, het fascisme wil deze aanwenden, om de rentabiliteit van de kapitalen op peil te brengen. Werpen de kapitalen voldoende rente af, dan ontwikkelt vanzelf het bedrijfsleven en dan verdeelt "het volksinkomen" zich vanzelf over de hele bevolking. Hot fascisme verlangt daartoe de **a l l e e n h e e r s c h a p p i j** over staat en samenleving, hot nationaal-socialisme verlangt de politieke alleenheerschappij, om kapitaal en arbeid tot **SAMENWERKING TE DWINGEN**.

De nationaal-socialisten zijn echter slechte economen. Van het kapitalistisch productieproces en zijn beweging begrijpen ze niemendal. Wat ze **w i l l e n**, de behartiging van de belangen van alle klassen der bevolking, dat kunnen ze niet, omdat de rentabiliteit van de kapitalen inderdaad het begin- en eindpunt van alle kapitalistische wijsheid is. Het komt er voor alles op aan, de rentabiliteit van de kapitalen op peil te brengen, omdat een groot deel van het maatschappelijk leven (de staat, de handel, kerk en school, leger en vloot, alle administratieve lichamen) uit de meerwaarde, d.i. uit de winsten, moet worden gevoed. Daarom kunnen ze tenslotte niet anders, dan het program van het groot-kapitaal doorvoeren; afbraak der lonen en der sociale wetgeving. En zo slaat de straffe, centrale, dictatoriale regering ten bate van alle klassen der bevolking om in een straffe, centrale, dictatoriale regering ten behoeve van het groot-kapitaal. Ze worden de gevangenen van de groot-bourgeoisie, die ze onder controle dachten te zetten. Daarom wordt het nationaal-socialisme tot fascisme, zodra het aan de macht komt. Dit is in de hoog-kapitalistische landen het lot van alle partijen, onverschillig of ze zich nationaal-socialistisch, sociaal-democratisch of communistisch noemen, zodra de regeringsmacht in hun handen valt, en ze het bedrijfsleven op de grondslag van de rentabiliteit van kapitaal, dat is op de grondslag van de loonarbeid, willen herstellen.

Aan de lezers:

Verschonen is de tweede druk van de uitgave:

"Grondbeginselen der Communistische Productie en Distributie"

50 cent (per post 60 cent).

Verantwoording vrijwillige bijdragen:

H.M. to A. 7.50 T. to B. 5. - N.N. to B. 0.45 T.H. to A. 0.50
N.S. to H. 0.25 R.W. to A. 0.75 H.P. to A. 0.52 L.B. to A. 2.50
R.R. & H.M. to L. 1. - H.P. to A. 1. - v/d S. to R. 1. - G. to A.
0.50 A. to B. 2.50 O.M. 2. - A. 12.31 Laron 2. - L. to H.
0.63 C. to A. 0.50 L. & P. to A. 2.50 v.L. to L. 2. - J.M. to A.
0.50 v/d Z. to S. 0.51 J.S.C. 2.50 B.R. 0.50 J.A.J. 0.25 V. 0.25
C.B. 0.10 allen to H. C.L. to H. 0.60
Van de obligatieleening zijn uitgeloot: 6, 33, 35, 14, 32 en 40.

De Raden-organisatievorm.

Toen in Rusland in 1905 en 1917 en in Duitschland in 1918 de raden ontstonden, waren deze niet het resultaat van een te voren uitgedachte organisatie-vorm. Waar menschen tezamen tot han'elen overgaan, moeten zij zich verbinden, en vormen met en door dat verband een orgaan, dat aan het gestelde doel is aangestast.

Het is dus niet een bepaalde organisatie-vorm die de doelstelling aangeeft. De vorm der organisatie wordt in tegendeel bepaald, door het geheel der maatschappelijke verhoudingen waarin de massa zich verzet. Daarom wordt deze vorm aan de maatschappij aan de zich verzettende massa opgedrongen.

Het doel gaat niet uit van de doode organisatie-vorm, doch van de levende individuen.

Voor alle organisatie en haar vormen komt dus de handelende massa. De wil tot handelen en het doel, hoewel onverbrekkelijk met elkaar verbonden, zijn toch weer wezenlijk verschillend.

De wil zetelt in het individu, het is het door de maatschappelijke verhoudingen bepaalde subjectieve gevoelselement. Hij kan niet door propaganda in het leven worden geroepen.

De slagen van het leven zelf, dat zijn in hun diepste wezen de economische en daarop gebouwde politieke verhoudingen—slaan als subjectieve gevoelens van haat, verachting, woede en hoop neer en scheppen de wil tot verzet, die op een aanleiding wacht.

Het praten over leed en verdrukking zonder dat op de onmiddelijke daad gewezen kan worden, is veel meer een troost en valsche bevrediging. Gedeeld leed is half leed, en de opwinding die zich uit in het zingen van liederen, hartstochtelijke redevoeringen en applaudiseeren is een machteloze uitstorting van het hart van individuen die niet anders kunnen.

Anders met het doel. Het ligt buiten het individu, het is het objectieve verstaniselement en kan en moet gepropageerd worden, want de doelstelling waar de wil der massa zich mee zal verbinden zal afhangen van de mate van inzicht die zij zich veroverd heeft.

Het doel kan niet gesteld worden los van de maatschappelijke verhoudingen het moet hieruit worden afgeleid, zoodat het propageeren van het doel tegelijk is het verbreiden en veroveren van inzicht omtrent deze verhoudingen.

Wanneer de massa het doel niet meer weet te stellen moet haar handelen tot een einde komen; wanneer zij zich verkeerde doeleinden stelt komt er chaos, machteloosheid en nieuwe onderdrukking, want anderen zullen hun doel aan de massa opdringen. Het is mogelijk dat de massa zich nog meerdere malen verzet, alles ondersteboven werpt, zoner dat zij er in slaagt haar wezenlijk doel te herkennen, vandaar de noodzaak der kracht en volharding waarmee het gepropageerd moet worden, vandaar de noodzaak het doel, dat is, het doel der massa, zoo zuiver mogelijk te stellen.

De organisatie-vorm moet in dienst staan van het doel, zij mag niet als zelfstandig doel gepropageerd worden. Het doel is niet een nieuwe organisatie-vorm doch de vernietiging der onder-

drukking en geen organisatie-vorm biedt ons hiervoor eenige waarborg.

Deze waarborg wordt slechts geboden door de vaste wil en het inzicht der massa een andere verhouding te leggen tuschen arbeider en product, want het is door de stoffelijke verhoudingen, dat de arbeider onderdrukt wordt. Hij vindt ze in den vorm van: baas, directeur, kapitalist, bureaucrat, politie, organisatie- en partileider tegenover zich. Maar de vaste wil een ander verhouding tuschen de arbeider en zijn product te leggen kan niet tot werkelijkheid worden zonder het inzicht in de wijze waarop dit moet geschieden.

Wil de arbeider in superieure verhouding tot zijn product komen te staan dan moet hij het doorgronden, d.w.z. hij moet door kritische ontleding der verhouding waarin hij thans tot het product van zijn arbeid staat komen tot het stellen van een nieuwe verhouding want het zijn de verhoudingen die de verdrukking en "verschuldheid der menschen v oorzaak niet de innerlijke "slechte" natuur der menschen zelf.

In het algemeen zal deze verhouding zoo moeten zijn dat hij baas is over het product over zijn product hij is dan tevens baas over de productiemiddelen. Dan zal hij zich ook zelf zijn aandeel toe moeten meten en deze noodzaak vormt het probleem. De producten groeien niet zoo maar aan den boom en zijn voor ieder voor het plukken. Zij zijn het resultaat van een ingewikkeld productieapparaat, het wel, een apparaat dat is niet een aantal los van elkaar staande fabrieken. Als de raden van een uurwerk grijpt het één in het ander, dit eischt aanpassing van de producenten aan hun productieapparaat d.w.z. ieder kan maar niet doen wat hij wil er kan geen regelloosheid heerschen.

De ééne kant van het probleem is hoe te regelen tot organisatie te komen zoner verdrukking en nieuwe tegenstellingen. Het andere hoe tot verdeeling te komen hoe te meten en te tellen.

Op grond van zijn arbeidslevering wil de producent zich een hoeveelheid product toedeelen doch hoe. Het product zelf biedt het uitgangspunt voor een antwoord op deze vraag. Bij eenige nadere beschouwing blijkt dat het product niet is het resultaat van zijn arbeid alleen doch van veler arbeid en van een reeks van industrieën. Hieruit volgt dat het product niet zijn individueel bezit kan zijn, zooals van de vroegere handwerker die het geheel zelf vervaardigde. Ook kan het product dat hij heeft helpen vervaardigen alleen zijn ve lzijdige behoeften niet bevredigen. Toch moet hij zijn recht op een gedeelte van de gezamenlijke hoeveelheid laten gelden, dit recht voelt hij gegrond op het feit dat hij arbeid heeft geleverd een bepaalde hoeveelheid arbeid. Deze arbeid moet hij aan product terugontvangen. Gezien boven aangeduide grondtrekken, hoe moet de arbeider zich zijn product zelf toedeelen. Laat hij het aan anderen over dan wordt hij weer een betoolde, uit theoretische onkunde, uit gebrek aan inzicht. Het lijkt een moeilijke taak de massa hiervan te doordringen en het zal zeker niet op groote schaal geschieden voordat de massa bezeten is van de wil om zelf te heerschen, zich in geen enkele vorm te laten onderdrukken. Dit is de grond waarop alleen het hoogste inzicht

en het verzet gestelde doel gegaaid kan worden.

Zeker zullen er zijn die met de beste bedoelingen de onderdrukking trachten op te heffen zonder van de grondslag uit te gaan, een andere verhouding tusschen arbeider en product te leggen, doch telkens zal blijken dat wanneer de arbeider niet zelf zijn verhouding tot zijn product wezenlijk verandert en dit vastlegt in een communistische economie er andere zullen zijn, die als heerscher zich boven hem plaatsen.

De oplossing om tot een communistische productie en distributie te komen is vrij eenvoudig, om hem te vinden moest echter een ontzaglijke denkbaarheid voortgaan van vele groote denkers voorafgaan. Dit is meer het geval in de wetenschap.

Er zijn revolutionaire groepen wier doelstelling niet verder gaat dan de bedrijfsbezetting en die deze waar en wanneer zij kunnen propageeren. Al hun geschriften zijn van deze opvatting doordrongen.

Niet verder gaan dan dit doel, dat slechts een middel is, beteekent de chaos.

Verschillende linksche partijen en vakverenigingen hebben min of meer plotseling de radenvorm ontdekt en beloven hun organisaties daarin om te zetten als de tijd daarvoor gekomen is. De laatste brochure van de L.A.O. menschen: "Communisme of fascisme" wil er alles op zetten om deze organisatie-vorm "door te drukken" zocals het in dit geschrift heet. Volgens hen is "het doordrukken van de klasse-organisatie der arbeiders, het doordrukken van de nieuwe maatschappij-vorm, waarin de arbeiders de richting van de menschelijke geschiedenis bepalen."

De L.A.O. zou zich kunnen vergissen.

Zonder op 't moment na te gaan of deze vorm doorgedrukt wordt of ontstaat zonder doordrukkers als de natuurlijke vorm der handelende massa's onder de verhoudingen der grootindustrie, willen wij er alleen op wijzen dat de vorm wel eens kant en klaar tot stand kon komen hoe dan ook en in handen zijn van die partijen en verbonden, die nog steeds een machtigen invloed hebben op den geest der massa.

In Zweden behaalde de S.D. na alles wat gebeurd is een groote verkiezingsoverwinning; in Engeland de labourpartij dito.

Als in de komende opstand de raden weer ontstaan zullen dergelijke lichamen zich er glad voor verklaren, misschien zullen zij de vurigste propagandisten en doordrukkers zijn van de vorm, een andere taktiek zal hen niet resten. Daar staat dan het proletariaat met z'n vorm, z'n radenvorm, die dan evenzeer tot onderdrukking zal leiden, indien het de werkelijke oorzaak hiervan niet herkend heeft; dat is de instandhouding van de loonslavernij. De opheffing van de loonslavernij is het probleem der arbeidersklasse.

Nog een gewichtig bezwaar tegen organisatie-doordrukkers zien wij hierin.

Voordat duurzame organisatievormen ontstaan sluiten de handelende individuen zich eerst voor het directe doel gedurende de daadwerkelijke strijd aan tot een spontane samenwerking. Aan de radenvorming ging altijd spontaan optreden vooraf waarbij van regelingen, verkiezingen en verordeningen doorgaans geen sprake

was en kon zijn. Bij een algemeene aanval kan een vooropgesteld organisatieplan een belemmering zijn. De strijd eischt vaak snel handelen, de leiders worden doorgaans niet gekozen, doch nemen met stilzwijgend goedvinden, als de natuurlijkste zaak hun leidende plaats in het gevecht.

Dit gebeurde o.a. in de Ruhr opstand van Maart-April 1920. Nooit te voren, noch daarna, heeft het proletariaat zich zoo spontaan, zoo massaal door een wil bezield verheven. Na een bijna vijfjarige oorlog was de haat tegen alles wat militair was diep ingevreten. Nu zou zoo'n militaire klik zich weer meester maken van de regeering, dat nooit. De Kapp-putsch kon de tegenaanval van het Duitse proletariaat geen 24 uur weerstaan. Het ongeken- de kracht brak in geheel Duitschland de staking los. Het Ruhrproletariaat greep direct naar de wapenen. In eenige dagen tijd werd verda het geheele Ruhrgebied van Rijksweer. Of ze voor of tegen Kapp waren, overal joegen ze ze voor zich uit of hakten ze in de pan. Gerhard Colm geeft hiervan in zijn Geschichte und Soziologie des Ruhraufstandes de volgende beschrijving

"Direct na het bekend worden der omverwerping te Berlijn hadden zich comite's van actie gevormd tot afweer der Kapp-putsch en den 15den Maart werd een groote vergadering in de open lucht aangekondigd, alles wat wapens had zou ze meebrengen. De leiders wilden hier een veiligheidsweer vormen om te zorgen dat de wapens slechts in betrouwbare handen kwamen. Doch voor dit plaats kon vinden hielden de sirenen het alarmteeken.

Nu liep alles wat wapens had of ze nog snel kon bemachtigen te hoop. Ook uit de naburige plaatsjes kwamen ze aan. Te voet, op wagens, met laauto's, met trams. Uit Hohenlimburg, uit Gevelsberg, uit de hoogovens en uit Nachrot en Gummersbach haastten zij zich voort; ook uit Herdecke en Vorhalle sloten zich bewapenden aan. Als een loepend vuur ging het door de straten en omliggende plaatsen van het gansche Westphalische gebied: "In Wetter zijn troepen afgeladen. Hun leider verklaart zich voor Kapp. Het is een afdeling van het korps Lichtenschlag en in Wetter wordt reeds gevochten."

Dat was het juist waarop ze allen gewacht hadden, het signaal dat alles vereenigde, dat zelfs de doodsvijandschap tusschen de Christelijken, Gelen en Rooden verdreef.

Het korps Lichtenschlag leefde nog in de versche herinnering bij de arbeiders van het district Hagen. Toen indertijd, als protest tegen de arbeidersraden, zich vrijkorpsen vormden, was het korps Lichtenschlag in de omgeving van Hagen samengesteld geworden; toen overal aanwerfplakaten werden verdeeld waarin over oude Duitse discipline werd gesproken.

Het korps L. was toen door Hagen getrokken en hier kwam het door nietige aanleiding te bloedigen strijd. De opwinding was reeds tot het kookpunt gestegen en nu dit bericht.

Hier kon geen halt meer worden geboden, geen sprake zijn van vragen naar leiders, geen formeeren tot compagnieën, geen

Controleerder en uitzoeken der bewapenden. Hier stortte alles voorwaarts, wat wapens had, en die ze niet had, liep zoo mee. Men had immers zijn wapen en kon wapens bemachtigen. Toen burgemeester Duno de arbeiders tot rede trachtte te brengen, alles berustte op een misverstand, het militair stond niet aan den kant van Kapp en naar Hagen kwamen ze ook niet, stiet hij op luiden hoon.

En zelfs als hun partijleider Ludwig eerst het resultaat van verdere onderhandelingen wilde afwachten vond ook hij geen gehoor. Gehoor vond slechts één roep en deze roep luidde: "Naar Wetter!"

De organisatieman die in zood'n situatie voor alles een bepaalde organisatievorm wil doorrukken of een reeds bestaande vorm wil opdringen is een belemmering, evenzeer als zij, die van geen regel en orde willende weten, alleen spontane samenwerking als het middel aanrijzen, wat hun klasse, als het er om gaat de overwinning te consolideeren, naar de chaos zou voeren.

Zoowel de organisatie als de spontane samenwerking zijn middel—geen doel. Het dogmatisch vasthouden aan het één zoowel als aan het ander kunnen het proletariaat onder bepaalde omstandigheden in zijn strijd belemmeren.

De volgende bladvulling, die we hadden opgenomen in het nummer van Juli, drukken we hier nog eens af, omdat we toen verzuimden de oorsprong van het citaat aan te geven.

Manifakst spreekt op het 13e Ekki-plenum:

Wij werken nu oraan, varkens te fokken, en leggen hierin al onze revolutionaire hartstocht, al onze bolsjewistische dadendrang, de gloeiende energie van de voormalige frontstrijders van den burgeroorlog. In het voorjaar zullen we reeds een massale pluimvee—teelt ontvouwen, omdat we weten, dat in het sowjet—al de (revolutionaire) wereldcrisis rijp wordt; in de eerste twee jaren zullen we de veestapel vergrooten, en we zijn overtuigd, dat de Jaroslavl—sowjetkas niet alleen het fascisme, maar ook het gezamenlijke wereldkapitalisme de genadestoot geven zal.

(Overgenomen uit Rundschau no. 11, 2e Jaargang 1934 blz. 390.)

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens één maal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crises, welke in steeds groter verhouding en telkens dieper ontvriest van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitheugeling zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeiders den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het behoeft en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, van DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIE EN VERWAAKLIJKEN. De groepen van Internationale

Communisten zien den wettigen vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de ideologische van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE
N VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIE!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE
N VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIE!

12e Jaargang No: 1
Januari 1935 No: 1

(In December is geen nummer verschenen)

NATIONAAL-SOCIALISME EN FASCISME

De oude arbeidersbeweging.

De arbeidersbeweging toont het beeld van de grootste verwarring. Talloze organisatie's en stromingen bestrijden elkaar, terwijl de honderzweep van de bezittende klassen de brede massa's telkens opnieuw striemt. En na iedere zweepslag stijgt de verwarring in het kamp der arbeiders. Eenheidsapostelen bezwaren de arbeiders hun onderlinge strijd te staken, om gemeenschappelijk tegen de bezittende klasse op te trekken. Deze dwazen begrijpen van de hele situatie niemendal. Ze menen, dat de arbeidersklasse zo machteloos is door haar gespletenheid, terwijl in werkelijkheid de gespletenheid ontstaat door de telkens meer blijvende machteloosheid. Bij iedere nieuwe zweepslag laten de bezittende klassen zien, hoe de arbeidersbeweging, die de massa's gedurende de laatste 50 jaar in moeitelijke, opofferende strijd hebben opgebouwd, niets waard is tegenover de aanvallen van het kapitaal. In de huidige economische crisis, die nu reeds 5 jaren met ongekende scherpte voortwoedt, doet de oude beweging onder een trommelvuur van schaamteloos-brutale hongermaatregelen ineensinken. Of eigenlijk: ineensinken is niet het juiste woord. Wel splijten telkens kleine delen van de moederstam af, wel ontstaan allerlei "linkse" stromingen, zoals OSP, RSP, RVO, OPH, OPH (O), Liga, Jong-socialisten en nog ottelijke andere, maar als organisatorisch gebouw blijft de oude sociaal-democratie en de moderne vakbeweging ongeschokt staan. Het ineensinken zist dan ook veel meer op de zeer snelle ontwikkeling naar "rechts", van de oude beweging; ze schakelt zichzelf steeds meer in als werktuig van de bezittende klassen, waardoor ze de behartiging van de belangen van de arbeidende klasse steeds minder kan waarnemen. De bourgeoisie heeft bij haar aanvallen op het levenspeil der grote massa's voortdurend minder verzet van de zijde der oude arbeidersbeweging te vrezen. Uit angst voor vernietiging der oude beweging door de bezittende klassen, onderwerpt